

L'AVENÇADA

SETMANARI RADICAL-NACIONALISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER DE TRES-LLITS, NÚM. 3
LA CORRESPONDÈNCIA, AL DIRECTOR

Número, 10 cèntims

ELS TREBALLS ES PUBLIQUEN BAIX
L'EXCLUSIVA RESPONSABILITAT DE
LLURS AUTORS, NO'S TORNEN ELS
ORIGINALS.

ANY II

Barcelona 26 d'Agost de 1916

NUM. 78 i últim

“L'AVENÇADA” se despe- deix dels seus llegidors i diu:

Es aquet, per a nosaltres, un moment dolorós. Hem vingut lluitant amb entusiasme sens limit i amb fè a prova de tots els desenganys, per a donar dins del partit Radical una nota viva de catalanitat. Els nostres esforços han fracassat.

No devém, no podém fingir-ho. En aquets moments de comiat, el fingiment seria en nosaltres un pecat imperdonable: hem fracassat. ¿Causes d'aquest fracàs? ¿Per a què escatir-les? Val més que no analitzém i aixís, segons el consell d'en Bartrina, podrem seguir essent feliços en la ignorancia.

Pero, no obstant, ens serà reoneguda la licitud de que manifestém que no hem fingut l'apoi de tots aquells que tenien el dever d'apoiar-nos. Quan L'AVENÇADA, en el mes de Març de 1915, saludava al públic de Catalunya, alguns varen creure que's tractava d'un periòdic electoral, ja que unes eleccions provincials devien celebrar-se pocs dies després. En aquells moments forem els nois mimats de tots els personatges i aspirants a personatge que en el riu revolt d'unes eleccions van a pescar quelcom que satisfaci llur vanitat...

Passà aquell peride electoral i L'AVENÇADA que no havia vingut a la vida per a donar lloc a una plataforma electoral, sino, com ja hem dit, per a mantenir dins del partit Radical una nota de catalanitat que a nostre entendre hi mancava; se mantingué en peu. Ja aleshores començà la desfilada, que s'accentuà més i més a mesur que'l periòdic, en virtut de la seva actuació havia d'empendre campanyes que no sempre eren de l'agrado de tot-hom. Molts pocs

han restat al costat nostre fins als últims moments. Per a aquets el nostre reconeixement no tindrà límits.

Afegiu an aquest abandó les circumstancies anormals que atravessém i que han fet que l'encariment del paper hagi convertit a les publicacions del caràcter de la nostra en quimeres de impossible realització, i aixís tindreu els factors que determinen la nostra actitut. Son factors, l'un i l'altre, que fan la vida del periòdic, econòmicament, impossible...

Sent aixís, doncs, preferím despedir-nos de nostres llegidors, clouent la col·lecció de L'AVENÇADA, que no continuar la publicació del periòdic a empentes i a rodolons, aquí càic i allà m'aixeco; ja que, en circumstancies semblants, resultaria ineficàç i estèril tota acció que realitzessim.

I avans d'acabar dugues paraules.

Si bé considerém bon xic lluny aquell moment per nosaltres cobejat d'una absoluta i perfecta identificació del partit Radical a les ansies reivindicadores que de llur personalitat política sent Catalunya, creièm, no obstant, que molt s'ha caminat i molt se camina constantment, en aquest sentit.

I per creure-ho aixís, es que declarém novament, com el dia que publicarem nostre primer número, la nostra adhesió an el partit Radical i la nostra llealtat envers el quefe, l'insigne estadista D. Alexandre Lerroux.

Pel triomf dels aliats

L'AVENÇADA, en son comiat, vol repetir novament la demostració de la seva fe en la victoria dels exercits aliats, que lluiten per l'independencia de les nacions i la dignitat dels homes.

En aquesta guerra magna, única en l'història i la qual una tan enorme renovació de tota mena de valors ha de produir, a Espanya, per desgracia llur, li ha tocat desempenyar un trist paper de neutral. Neutralitat aquesta que si estés a les nostres mans trencaríem, per la soït de la mateixa Espanya, per una alta raó de Justícia, per amor a la Llibertat.

S'estàn dibuixant, en els diversos fronts de batalla, les ratlles que marcaràn les fronteres de l'avenir; s'estàn posant, des de les trinxeres, les fites que han de dividir en dugues grans edats el llibre de l'Història. Llibre mut pels qui, com Espanya, restin impassibles devant la gran tragedia.

Europa! Europa! Escolta la veu d'uns isolats que desde aquest recó de món clamen per a ésser fills teus!... Europa! Europa! en aquets moments d'angoixa, mira als qui en aquestes terres neutres senten en son pit una guspira d'aquesta enorme flama que avui t'abranda!

Son espanyols que reneguen de la quietut de cementiri a que se'ls ha sotmés; son espanyols, que per honor de sa patria, voldrien que Espanya lluités al costat de les demés, de ses germanes que defensen la civilització i l'humanitat; son espanyols que preveuen que avui se juguen els pobles el tot pel tot i que quan l'hora de la pau sigui arribada, i el nou Dret s'estatueixi, sols els qui hagin rentat amb sa propia sang les culpes passades, podran aixecar-hi la veu...

Pobles aliats, campions del Dret ultratjat i la civilització escarnida... salut! Que la victoria coroni els vostres esforços i que la pau que signeu amb vostra espasa triomfanta, sigui també font de benhaurança per aquesta Espanya dormida i macilenta!...